

KATI NEUVONEN

RIPUSTUS

NTAMO

RIPUSTUS

KATI NEUVONEN
Naku, poEsia 2009, ntamo 2012
Sylikissat, ntamo 2013

KIITOS
Alfred Kordelinin Yleinen edistys- ja sivistysrahasto

© 2014 Kati Neuvonen
ISBN 978-952-215-527-6

ULKOASU
Make Copies

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2014
ntamo
www.ntamo.net

Kati Neuvonen
RIPUSTUS

ntamo

Tyttö syntyi Taivaanrannassa niin kuin vauvoilla tapana on. Leikki-ikäisenä hän otti kaikki irti värityskirjasta, laittoi viivat uuteen järjestykseen. Hän tuijotti usein leikkimökkinsä seinässä olevaa julistetta, jossa peto hymyili ja porautui. Näin syntyi kiinnostus kuvataiteita kohtaan. Kun ei ollut lohtua, oli sivellin, kun ei ollut sivellintä, oli sormivärit. Eräänä jouluna hän sai lahjaksi meikkipäähän, sitä oli vaikea rakastella. Suudella pystyi ja työntää kieltä korvaan. Se avarsi maailmaa.

Hän kasvoi naiseksi, antoi hiustensa kasvaa puiden ympäri. Ensin hän maalasi keltaisella. Tuli kasvoja joista ei erottanut silmiä tai suuta tai nää, tuli kehoja joilla vain ääri viivat. Uskollisena vieressä istui peto, kuin syksy, kuin viljapellot levittäytyivät taulut. Omakuvassa pääjalkainen joi kahvia. Hän antoi värien mennä lävitseen, kunnes galleria sanoi: tule, tehdään näyttely. Ihmiset katselivat ja löysivät tapoja olla hiljaa, tapoja suudella pehmeämmin. Oli yksi palava kaupunki, siinä keltainen ovi. Hänen taulunsa kasvoivat huoneista ulos ja valloittivat maailman.

Pitkä alkusoitto kuin huhtikuun venyvä luminen kesän odotus. Naisen sivellin maalaa mustaa eikä peto anna periksi, muriseva pantteri hahmottuu, naisen melkein pelokas käsi ei voi lopettaa. Pedolle tulee ystävä, naamio nimeltä kuolema ja sitäkös nainen vasta pelkääkin. Uhmakas on katse, uhmakas käsi, maalaus valtaa seinää, peto ja naamio kasvavat eikä kevät anna armoa. Sängyssä nainen makaa ja antaa itkun tulla, yö on liikaa, sen voi haistaa eikä nurkan takana viheltävä uusi vuodenaika anna toivoa. Peto ja naamio, nälkäiset viholliset, syövät sivellintä, rouskuttavat, niin on oltava ja nainen antaa periksi. Tulkaa.

En saa unta enkä sinua. Maalaan seinälle pedon ja huudan nimeäsi. En osaa juuri mitään, paitsi sulaa ja jähmettyä vuorotellen, tuntien ajan haen muotoa. Harkitsen nyt sanojani, vaikka minua polttavat virvatulet ja kokko, turvallisinta on eksyä tutuille kaduille.

Inspiroidun nälästä, syytä on ottaa vauhtia lautasmallista ja hypätä mahdollisimman kauas. Yöllä susi on ystäväni, ulvomme usein yhdessä, väritämme samaa harmaata ja tahrimme turkimme vereen. Nostan sen salkoon kuin lipun, yössä se pamppailee ympärilleen vierasta valoa.

Ja se maalaus, tuskin koskaan valmistuva, hidas kuin kirjanpainajan viimeinen ajatus, nuokkuu petoa vasten.

En voi pysyä paikoillani, juoksen yksiötäni edestakaisin kunnes polku johdattaa minut metsään. Se ottaa minut vastaan kuin vanhan ystävän, halaa minut vihreään syliinsä. Hulluus kulkee käsi kädessä siveltimeen kanssa ja eikö olisi tehtävää elämälle jäljentää tuo okra ja ja ruskea ja mariini täsmällisin vedoin, antaa muidenkin tuntea metsä ja sen ikuiset salaisuudet.

Olen raskaana kunnes sinut voi synnyttää kello kolme yöllä, tärisen hivenen lahjakkuuteni painosta. Näyttely voi alkaa, vieraat kutsua sisään, turkissani näytän punaista kieltä ja kaikki maailman lapset vastaavat.

Nainen istuu olohuoneessa salamanterin sydän sylissään. Seinästä seinään käy hiljainen, näkymätön maailmanpyörä jonka kyydissä ei istu kukaan. Toisessa huoneessa kuopii hevonen. Alakerran naapuri koputtaa kattoon, ja nainen hyssyttää: olkaamme hiljaa ystävät. Talo hehkuu punaisena, on helppo ottaa pensseli ja upottaa. Jos olisi Pariisi olisi se tässä, sama muoto ja väri. Nainen, naisella, naista, mitä jälkeenpäin tapahtuu? Järjestyksen ystävä siivoaisi eläimet pois, mutta ketään ei näy, salamanterin sydän sykkii etäisyyttä ympäristöön, ja nainen, nainen nauraa itkunsa pois.

NAINEN MAALAA MAAILMALLE SELITYSTÄ,
ITSELLEEN NAAMAA,
YRITTÄÄ ELÄÄ PETOJEN KANSSA.

RIPUSTUS ON KATI NEUVOSEN KOLMAS
RUNOKOKOELMA.